

gelse, og derhos skal det samlede Beløb af de Fordringer, hvis Shaendehavere antage Affordforslaget, udgjøre mindst tre Fjerdedele af det samlede Beløb af alle Fordringerne, for at dette skal gaa igjennem. I § 107 stiller man altsaa en noget større Fordring med Hensyn til Vægten end med Hensyn til Tallet, og jeg vilde, hvis der var fremkommet et Forslag om at iagttage noget Eignende her, saa at man f. Ex. med Hensyn til Tallet havde holdt sig til Halvdelen og med Hensyn til Vægten til to Trediedele, have troet, at det vilde have svaret noget Mere til de naturlige Betingelser for et saadant Forsøg. Jeg finder mig saa meget mere foranlediget til nu at gjøre denne Bemærkning, som der derhos er fremkommet et saa vidtgaende Flertalsforslag som det, der under Nr. 54 er stillet til § 108, og som gaar ud paa, at man skal kunne gjenoptage Affordforsøget et aldeles ubegrændset Antal Gange. Jeg har nogen Frygt for, at man derved stiller det Hele for slapt. Vi maa vel erindre, som jeg kom til at fremhæve her igaar Formiddags i en anden Sammenhæng, at Affordsystemet i det Hele er en Institution, som er forholdsvis ny, og som i og for sig indeholder et Brud paa den formelle Ret. Det synes derfor at være i sin Orden, at der bliver strenge, vel overveiede og nøiagtig afmaalte Grændser for de Billaar, hvorunder Affordforsøg skulle kunne gjøres, og det forekommer mig, at da der let kan fremkomme noget Drættende, Overhængende og Plagende, dersom den blotte Omstændighed, at over Halvdelen af Kreditorerne i Tal og Vægt admittere det, skal berettige til bestandig paany at forsøge Afford, indtil Voet er sluttet. Personlig skalde jeg mene, at man rammede det Nette bedre, hvis man vilde gjøre den Forandring i § 108, at man i alt Fald kun kjendte et Forsøg i den tidligere Periode og et Forsøg i den senere Periode af Fallitbehandlingen. Og i ethvert Fald maa jeg anse en eller anden Grændse for ønskelig, for at man ikke aldeles ubestemt skal kunne vedblive med Affordforsøg i det Uendelige. Dette skal jeg saaledes henstille til senere Overveielse, dersom man overhovedet vil gjøre nogen Forandring i den omtalte Paragraf.

Ordføreren: Jeg skal blot bemærke, at Udvalget og dets Flertal jo er gaaet ud fra, at Garantien imod, at Kreditorerne ville blive for meget plagede med forgjæves Møder og deslige i Anledning af frugtesløse Affordforhandlinger, maa søges deri, at man slet ikke kan faae Lov til at fremkomme med Forslag om Afford, udenat et saa stort Antal af Kreditorerne, som foreslaaet, samtykker deri. Men det er naturligtvis altid et Spørgsmaal, hvor vidt man deri skal gaa, og vi kunne derfor atter godt overveie dette Punkt imellem 2den og 3de Behandling, og om man navnlig skal forlange endnu mere, end at Halvdelen af Kreditorerne efter Tal og Vægt skal samtykke i, at Forsøget bliver gjort.

Justitsministeren: Det kan jo vistnok ikke negtes, at Betingelserne for et Plageri ere tilstede, saasnart der ikke fordres saa meget for at fremtvinge et Affordforsøg, som der fordres for, at Forsøget skal lykkes. At der nu er nogen Forskjel mellem Betingelserne for, at et Forsøg maa gjøres, og at det skal kunne lykkes, finder jeg imidlertid er i sin Orden, men det er dog heller ikke saa ringe en Forskjel, der er imellem over Halvdelen af Kreditorerne i Tal og Vægt paa den ene Side og to Trediedele af de Tilstedevarende og tre Fjerdedele af Kreditorerne i Vægt paa den anden Side, og, kommer nu hertil, at de Samme kunne blive ved med bestandig paany at samtykke i Affordforsøg, saa tror jeg, at det er at gaa temmelig vidt med et saa reptionelt Institut, som dog Affordsystemet er, naar man ikke kræver mere end Samtykke af Halvdelen af Kreditorerne i Tal og Vægt, for at Affordforslaget kan komme til Forhandling senere og paany.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Affnit, og man gik til Afstemning.

1) Vædringsforslag af Udvalget under Nr. 50 til § 96:

Som andet Punktum tilføies:

„Dog kan den Kreditor, som har begjært Konkursbehandlingen, til Skifteprotokollen er-